

ze dne 7. prosince 1920, tedy před odvoláním příkazu zvěděl, a již dne 31. ledna 1921 v základě tohoto poukazu o výplatu u žalobkyně se ucházel. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Výslovně uplatnila sice dovolatelka pouze dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., ale z dalšího obsahu jejího dovolání plyne, že uplatňuje také důvod čís. 2 Šu 503 c. ř. s. Nelze žádnému z nich upřítí opodstatněnosti. Právní posouzení, jakého se dostalo sporné věci u odvolacího a tím také u soudu první stolice, neobstojí po zákonu. Byť i slušelo připustiti, že šlo o poukaz dle §§ 1400 a 1401 obč. zák., přece jenom nelze za daných okolností mluvit o absolutní abstraktnosti závazku poukázané strany, neboť jenom s hlediska poukazu není mezi ním a poukazcem bezprostředního poměru základního. Jinak vystupuje totiž určitě mezi oběma spornými stranami u každé z nich primární (základní) poměr, v němž jest každá zvlášť a samostatně vůči poukazateli — poměr valutní a poměr úhradní — a to právě odlišuje sporný poukaz od poukazu, jaký měly nižší stolice na mysli, že o b s a h poukazovaného příkazu ukazuje způsobem, jakoukoliv právní pochybnost vylučujícím, že šlo o poukaz, o určitý právní důvod opíraný, a že o b s a h poukazu byl sůžen podmínkou zřetelně vyslovenou. Praví se ve sdělení žalující banky ze dne 29. listopadu 1920, že poukaz děje se »na základě p r o v e d e n é h o prodeje lesního statku Vašeho,« tedy neběží mezi stranami jen o holý, abstraktní poukaz, nýbrž o poukaz opřený o podmínku u s k u t ě č n ě n í určitého, konkrétního prodeje, kterážto podmínka, ale také její ú h r a d o v é pozadí, staly se o b s a h e m s p o r n é h o p o u k a z u. Dle Šu 1402 obč. zák. může poukázaný, když poukaz vůči poukazci přijal, vůči tomuto jen takové námitky uplatniti, které se dotýkají p l a t n o s t i poukazu, nebo plynou z j e h o o b s a h u. Takové námitky byly skutečně žalobkyní uplatněny proti vzájemnému nároku žalovaného, jímž on odpověděl na žalobní pohledávku.

Čís. 2369.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž zamítnut návrh na vydání rozsudku pro uznání, nelze si stěžovati.

(Rozh. ze dne 7. března 1923, R II 56/23.)

O d v o l a c í s o u d zamítl žalobcův návrh na vydání rozsudku pro uznání. Stížnost jeho byla **N e j v y š š í m s o u d e m** odmítnuta.

D ů v o d y:

Rekursem napadeno jest usnesení soudu odvolacího, vydané v řízení odvolacím. Usnesení tato podléhají dle Šu 519 c. ř. s. opravnému

prostředku v případech v tomto zákonném předpisu v odst. 1—3 blíže vytčených. Napadené usnesení nenáleží k žádné z těchto tří skupin, rekurs je tudíž nepřipustný a bylo jej dle Šu 526 c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 2370.

Při střetnutí se automobilem se železničním zařízením posuzují se náhradní nároky majitele automobilu proti dráze a naopak podle všeobecných zásad občanského zákoníka o náhradě škody. Vznese-li v tomto případě žaloba na dráhu, v níž domáháno se náhrady dle zákona o ručení železnic a podpůrně též dle obč. zákoníka, u obchodního soudu, aniž byla závčas namítnuta nepřislušnost, zůstane obchodní soud příslušným i pro projednávání nároku dle předpisů obč. zák.

Zruší-li odvolací soud rozsudek první stolice podle Šu 496 čís. 3 c. ř. s., nestačí, by vyslovil odchýlný právní názor, nýbrž musí též přesně označiti, v jakém směru po skutkové stránce zůstalo řízení neúplným.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 19 23.)

Žalující šofér najel v podvečer zimního dne na uzavřené avšak neosvětlené závory železniční a poranil se. Žalobu o náhradu škody proti dráze opřel o zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Procesní soud první stolice (obchodní soud) uznal žalobní nárok co do důvodu po právu, shledav v neosvětlení závor příhodu v dopravě. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a ji rozhodl. Důvody: Žalobce založil svůj nárok na předpisu zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., kterého však na tento případ užiti nelze. Předpisem Šu 3 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. doznal totiž onen zákon změny potud, pokud jde, mimo jiné, o případ, že vznikla ručícím osobám škoda tím, že — jako zde — jízdný silostroj střetl se s provozem dráhy. Tu posuzovati jest nároky ručících osob podle zásad obecného práva občanského, takže, utrpěla-li tělesný úraz osoba, ručící za jízdný silostroj, nemůže náhradní nárok proti ručící dráze uplatniti podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. právě tak jako nemůže dráha, v uvedeném případě škodu utrpěvši, uplatniti svůj nárok náhradní proti osobám, za automobil ručícím, podle Šu 1 a 2 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. Oba tyto vzájemné nároky jest posuzovati podle obecného zákona občanského. V tomto smyslu dlužno rozuměti výrazu »vzájemné nároky«, v Šu 3 aut. zák., což plyne zřejmě také z porovnání prvního a čtvrtého odstavce tohoto Šu 3 jakož i z motivu k tomuto Šu a nelze slova ta vykládati v ten rozum, že ustanovení Šu 3 aut. zák. jediné tenkrát lze užiti, když jak osoby za automobil ručící, tak i dráha škodu utrpěly a nároky své současně proti sobě uplatňují. Důsledkem toho je dovolaný soud věcně nepřislušným. Poněvadž však nejde o nepřislušnost nezhojitelnou (§ 104 j. n.) a obchodní soud svou příslušnost neodmítl (§ 41 a 43 j. n.), žalovaný erár námítky neučinil (§ 240 c. ř. s.), měl dovolaný procesní soud jednati a rozhodnouti podle předpisů obecného práva občanského. To se nestalo, posavadní jednání nepodává